

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 3. maj 2007.

Klassekamp mod global ulighed

Omkring 100.000 mennesker demonstrerede i den forløbne uge mod G8 topmødet – og med god grund. G8 er på én gang et symbol på Verdensmagten og samtidig en virkelig samling af faktiske politiske magthaver i otte af verdens rigeste lande.

”Det er da bedre, at de snakker sammen, end at de ikke mødes,” skriver naive, men ofte velmenende mennesker i aviserne. Nej, det er det ikke, fordi vi ved, hvad de taler om. De taler om, hvordan de i fællesskab kan sikre større magt og større rigdom samlet i hænderne på de rige landes overklasser. De lægger helt konkrete planer om, hvor de kan sikre mere frit spil for de multinationale selskaber og de store finansselskaber i deres egne lande og ikke mindst i Den Tredje Verden. De diskuterer, hvordan de bedst kan bevare den samfundsstruktur, som de selv og de overklasser, de tilhører, lever højt på, også kaldet kapitalismen.

Og så indimellem hykler de interesse for udvikling af Den Tredje Verden og for fattigdomsbekæmpelse. De opstiller pæne, men utilstrækkelige mål, som de ikke overholder.

Op til dette års G8-møde har den britiske bistandsorganisation, Oxfam, dokumenteret, hvor langt G8-landene er fra at opfylde de såkaldte Årtusindmål (frem mod 2015), som de tidligere har tilsluttet sig.

For at gøre ulighederne i verden og G8-regeringernes manglende vilje til at ændre på det konkret og let forståeligt, skriver Oxfam bl.a.:

- Briterne bruger dobbelt så mange penge på vin og champagne som på udviklingsbistand.
- Franske kvinder bruger flere penge på parfume, end landet bruger på bistand.
- Italienerne bruger flere penge på is end på bistand.
- Canada bruger dobbelt så meget på øl som på bistand.

Disse tal er gode til at synliggøre den ekstreme ulighed mellem de højtudviklede lande i Vesten og de tidligere kolonilande. Men ikke desto mindre fordrejer de problemerne og leder os i den forkerte retning, når vi skal søge efter løsninger.

For det er ikke briternes vin, franskmændenes parfume, italienernes is eller canadiernes øl, der skaber problemerne. Og det er her, der skal sættes ind. Mere relevant er en anden af Oxfams sammenligninger:

- USA's udviklingsbistand er mindre end olieselskabet Exxon-Mobils årlige overskud.

Det er Exxon-Mobil og andre kapitalkoncentrationer, der udnytter landene i Den Tredje Verden og fastholder dem i en økonomisk afhængighed, som gør det umuligt at skabe en økonomisk, social og miljørigtig udvikling.

Og det Exxon-Mobil og andre store koncerner, der udnytter, udbytter og sætter rammerne for samfundets udvikling i de mere højtudviklede lande som G8-landene og som Danmark.

En almindelig dansk lønmodtager - hvad enten hun arbejder i produktionen, eller han arbejder i privat eller offentlig servicevirksomhed - afleverer hver dag en del af værdien

af arbejdsindsatsen, og al denne værdi ender – i sidste ende - i kapitalens
overskudskasser, fonde mm.

De danske lønarbejdere har en højere levestandard end flertallet i Den Tredje Verden,
men det er ikke os, der udbytter de fattige i Afrika, Asien og Latinamerika. Vi bliver alle
udnyttet, men på forskellige niveauer.

Og i Afrikas, Asiens og Latinamerikas hovedstæder sidder der også ekstremt rige
overklasser, hvis levemåde ligger langt, langt over en dansk buschauffør eller
sygeplejerskes.

Det er altså ikke nationer, som udbytter nationer, eller folket i Vesten, som skal give
afkald, for at skabe bedre forhold for folkene på den sydlige halvkugle. Vi skal begge
føre en kamp – helst sammen – mod den samme fjende, kapitalmagten og for en ny
verdensorden, som ikke fastlåser landenes udvikling af hensyn til kapitalens overskud og
magt. En ny verdensorden, der er socialistisk.

Når vi demonstrerer mod G8 – og gerne forhindrer dem i at mødes – så er vi en del af
denne kamp. Lige som dansk fagbevægelses kamp for bedre forhold for arbejdere i Den
Tredje Verden. Lige som støtten til Venezuelas folks kamp for at bevæge sig i socialistisk
retning. Men vi gør det også, når vi slås for bedre velfærd på bekostning af skattelettelser
til erhvervslivet.

Bistandshjælp kan godt være en del af dette projekt, hvis hjælpen går til de rigtige
mennesker og de rigtige projekter. Og kampen kan godt koste ofre – også økonomiske,
f.eks. når vi støtter andre i deres kamp for. Men vi skal ikke gøre det af dårlig
samvittighed. Vi skal gøre det i global solidaritet – dvs. erkendelse af fælles interesser.
Eller som overskriften lød på Enhedslistens tur til G8-topmøde: Globalidarity.

*Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du
er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk*